

Transport af sprængstof i ligkiste.

En dag jeg kom hjem for at spise til middag, kom der besked om, at der var en pakke til afhentning i Ålborg.

Jeg spiste og gjorde mig klar til at rejse, thi det måtte være sprængstof. Jeg tog min kuffert frem, ringede til Nygård om at hente mig, men da vi nåede banegården var toget begyndt at bevæge sig, men jeg nåede at springe på sidste vogn. Der stod kontrolløren og hjalp mig ind. Det første han sagde var: "12 kr.!" - "Er det for billet"? - "Nej, det er bøde for at springe på toget i fart, og så billetten", nå, jeg måtte betale.

På turen mødte jeg en gammel kending, Djæk Skagen, han havde klædt sig ud med stor mørk hat og mørke solbriller, han prøvede at luske forbi mig, men da jeg sagde: "Davs med dig Djæk", vendte han sig og sagde: "Det er sgu ligemeget hvordan jeg klæder mig på, du skal nok genkende mig, og må jeg spørge, hvad rejser du efter denne gang"? - "Jeg er stadig handelsrejsende i lette varer". - "Så Har du vel også fotografiapparatet med"? - "Ja, det med lynskudsbilleder (Colt 45)". Han kikkede lidt på mig og sagde så: "Dig vil jeg ikke være sammen med, farvel".

Da jeg ankom til Ålborg og kom ud på perronen, kom nogle unge mennesker løbende, og blandt dem var en som jeg kendte, faldskærmsmanden Brun, da han så mig standsede han og sagde: "Skynd dig i læ, om et øjeblik springer vandpumpen og drejeskiven i luften", og så løb han videre. Jeg nåede ind i ankomsthallen, da bomberne røg. Alt var i vild forvirring, der blev blæst luftalarm, men tyskerne var hurtige til at spærre af, jeg nåede ikke ud, men blev sammen med mange andre stillet op i geled for at blive undersøgt. Gestapo ankom, og vi skulle passere forbi dem. Jeg havde Colten på mig, og den måtte jeg af med. Jeg var så heldig, at vi skulle forbi en papirkurv, og da jeg passerede den, lod jeg Colten ryge derned. Der var en ældre mand bag mig, han kikkede lidt, men så blinkede han til mig, og nikkede svagt.

Jeg klarede mig med mit falske pas og den tomme kuffert, men der var andre som fik ødelagt deres ejendele af Gestapo, som var gale. Da alt var faldet til ro, gik jeg hen og tog Colten og gik til kontaktstedet, men det viste sig, at der var mere sprængstof, end jeg kunne bære i kufferten.

Jeg ringede til Quesel og bad om en ligkiste til en strandvasker, han lovede at der hurtigt skulle komme en, vi skulle mødes ved banegården.

Jeg gik på Banen og ventede, og i løbet af et par timer kom Poul Jørgensen med ligkisten. Han kunne ikke rigtig forstå, at da vi kom til kontaktstedet, kunne han ikke komme med ind. "Vi klarer det selv, han er ikke så køn!" sagde vi, "Men det gør ikke noget, jeg er vant til det". Men vi ville helst selv ordne dette.

H. Braad-Sørensen

J. nr. A. 511

På vej hjem gik alt fint til vi nåede mellem Sæby og Frederikshavn. Der holdt en cykelpatrulje på vejen, jeg trak Colten og sagde til Poul Jørgensen: "Hvis de prøver på at stoppe os, så køør til og duk hovedet, for så bliver der ballade", da Poul så min Colt, sagde han: "Hvad er der i kisten"? - "Sprængstof, nok til at vi er dødsdømt, hvis de ser det.

Vi Nåede Frederikshavn på rekordtid, og kisten blev sat ind mellem de andre kister i Quesels lager, og sprængstoffet senere afhentet.

Poul Jørgensen holdt tæt.